

Hoofdstuk 1. POKEREN

In een louche achterafzaaltje in een café ergens in Brussel zitten vier mannen te kaarten. Ze spelen poker. Ze kaarten voor geld, voor veel geld. Ze komen wekelijks samen.

Een van hen voelt zich al een tijdje niet op zijn gemak. Hoe komt het toch dat hij bijna elke week verliest? Toch kan hij niet stoppen met pokeren. Om te kunnen blijven spelen moet de man regelmatig geld lenen bij de cafébaas.

‘Jij vraagt wel erg veel geld,’ heeft die al enkele keren gezegd.

‘Ik zal alles terugbetalen,’ antwoordt de verliezer.

‘Dat mag ik hopen! Je staat al voor bijna 50 000 € bij mij in het krijt.’

‘Dat komt wel in orde. Het kan nog een tijdje duren, maar ik beschik binnenkort over veel geld.’

‘Hoe ga je daarvoor zorgen?’

‘Dat kan ik niet zeggen. Maar wees gerust. Je krijgt je geld.’
De verliezer wordt meer en meer wantrouwig en op een dag is hij het zaakje beu. Hij besluit om te stoppen met pokeren. Maar stoppen met iets waaraan je verslaafd bent is niet gemakkelijk. Dat wordt een harde dobber. Voorlopig laat hij zich niet meer zien in dat café. Ondertussen zal hij proberen aan geld te geraken. Hij heeft al een plan. Al is hij lang niet zeker dat het plan zal lukken. Het zal in ieder geval heel wat tijd in beslag nemen. Maar ... of de cafébaas genoeg geduld heeft, dat zal nog moeten blijken...

Hoofdstuk 2. DE MOTORBENDE

Zondag 13 februari in de voormiddag

Wat is dat voor een lawaai! Een gebrul en een geknetter en een getoeter. Alsof de hel is losgebarsten. Iezabel rilt over haar hele lijf. De mensen in de Sint-Ursulakerk van Kleine-Brogel beginnen te roezemoezen. Zou dat die bende motorrijders zijn? Die mannen en vrouwen die sinds kort samenkomen in die oude boerderij aan de rand van het dorp? Iedereen praat erover. De mensen zeggen dat die bende drugs kweekt. Laatst stond er nog een politieauto op het erf. Het lawaai sterft stilaan weg tot een geronk ergens in de verte... Iezabel is maar wat blij dat ze weg zijn, want dadelijk begint het concert. Er is een optreden van een wereldberoemd koor uit Manilla, de hoofdstad van de Filipijnen. Jef, de voorzitter van de fanfare, heeft ervoor gezorgd dat dit koor in Kleine-Brogel optreedt. Hij zit op de eerste rij te glunderen tussen de burgemeester, de pastoor, de koster, de hoofdcommissaris van de politie en nog heel wat 'belangrijke' mensen uit Peer. Wanneer Iezabel zich omdraait, ziet ze Joerie en Jochen. Ze wuift voorzichtig naar hen. Maar die twee kijken strak voor zich uit. Iezabel zou de gedachten van Joerie wel eens willen lezen. Stelt hij zich ook vragen over die motorbende? Hij zal er zeker van overtuigd zijn dat het misdadigers zijn. Tja, wie weet wat die motorbende van plan is?

'Papa!' fluistert Iezabel.

'Wat is er?'

'Heb je de deuren van ons huis goed gesloten?'

'Natuurlijk! Waarom?'

'Zomaar!'

Joerie kijkt naar het beeld van Sinterklaas dat vooraan in de kerk op een sokkel tegen een pilaar staat. Er bevinden zich in de kerk nog wel meer heiligenbeelden, zoals die van de heilige Ursula, die vereerd wordt als de beschermheilige van de kerk. Over Sinterklaas gaat Joerie samen met Jochen en Iezabel voor school een groepswerkje maken en een spreekbeurt geven. Een heiligenleven, is dat geen vreemd onderwerp voor een jongen van het zesde leerjaar? Misschien, maar niet voor Joerie. Heiligen werden immers vaak vermoord. Joerie houdt van spannende moordverhalen. Op het internet vond Joerie het trieste verhaal over het leven van Sint-Ursula. Ook zij werd uiteindelijk vermoord. Je kunt aan het beeld goed zien dat Sint-Ursula een lief mens was, al kijkt ze wel wat verdrietig. Maar wat wil je als je vermoord wordt? Toch vonden de drie vrienden het interessanter om het leven van Sinterklaas te bestuderen. Ook al werd die juist niet vermoord. Sinterklaas is natuurlijk wel een grote kindervriend.

Joerie bedenkt ineens dat het interessant is om bij hun spreekbeurt zelfgemaakte foto's van het Sinterklaasbeeld te tonen. Dat zullen Jochen en Iezabel vast tof vinden. Hij kan Mart, de koster, vragen of hij foto's van het beeld mag maken. Koster Mart zorgt voor de voorbereiding van de plechtigheden in de kerk en het onderhoud en de schoonmaak van het kerkgebouw. Papa vertelde dat Mart een echte fan van de heiligenbeelden is. Zij zal Joerie zeker de toestemming geven om foto's te maken. Mart is een heel aardige dame. Zij is in de zestig en nog altijd even vlijtig als in haar jeugd. Iedere dag komt ze naar de kerk. Ze opent 's morgens de deur en sluit de kerk 's avonds weer af. Telkens loopt ze nog eens door het kerkgebouw om te controleren of alles in orde is. Ze is heel sociaal, altijd bereid om mensen te helpen. Mart heeft één groot verdriet. Zij en haar man, Marcel, kunnen geen

kinderen krijgen. Mart is bij de meeste mensen van het dorp erg geliefd. Bij de meesten, want ze is ook wel een tikkeltje bemoeizuchtig. Ze kan ook niet goed verdragen wanneer iemand zegt dat hij meer van de heiligenbeelden in de kerk afweet. Nochtans is er nóg iemand in het dorp die beweert dat hij dé specialist van alle beelden en kunstschaten van de kerk is...

Daar zijn de koorleden. Terwijl het koor zich vooraan in de kerk opstelt, breekt een applaus los. Fototoestellen en mobieltjes flitsen als een vuurwerk door de kerk. Iezabel is onder de indruk. Ze klapt hard mee. De koorleden glimlachen en buigen diep. De dirigent keert zich naar het publiek en maakt een knikje. Enkele mensen kuchen nog en dan wordt het muisstil. De dirigent draait zich weer naar het koor, geeft met zijn dirigeerstokje een teken en het koor begint aan het concert.

Plots wordt het gezang verstoord. Opnieuw is er dat geknetter en geknal. Het geluid komt steeds dichterbij. De motor valt stil. Dan gaat de deur achteraan in de kerk open. De grote, zware klapdeuren piepen bij het open- en dichtgaan. Wat is er toch gaande? Iezabel voelt zich niet op haar gemak. Een man met lang, vettig haar, een grote snor, gekleed in een leren pak komt de kerk binnen. Enkele mensen kijken om. Wat komt dat heerschap hier doen? De man hoort het koor zingen en kijkt verbaasd rond. Oei, een kooroptreden! Hij mompelt een 'sorry', draait zich om en loopt weer naar buiten. Even later start de motor met het gekende gebrul en geknal. Het koor zong al die tijd gewoon door, alsof er niets aan de hand was.

Na het optreden staan Joerie, Jochen en Iezabel bij elkaar te babbelen. Dan komt Lode naar hen toe. Hij is de leider van Het Kraaiennest, het jeugdatelier in het dorp.

‘Wat een prachtige muziek,’ zegt hij.

‘Vind ik ook,’ antwoordt Iezabel.

Joerie en Jochen halen hun schouders op. In het begin vonden ze het wel mooi, maar na een tijdje begon de muziek hen te vervelen.

‘Jullie gingen voor school toch een groepswerkje over Sinterklaas maken? Vlot het zo’n beetje?’ vraagt Lode.

‘Pff! We zijn nog niet eens begonnen,’ antwoordt Jochen.

‘Komt wel goed,’ knipoogt Lode. Hij loopt naar een groepje kinderen verderop in de kerk en begint met hen een praatje.

‘Tijdens het kooroptreden dacht ik eraan om voor ons klaswerk foto’s van het Sinterklaasbeeld te maken. De kosten zal dat zeer zeker goed vinden. Hebben jullie zin om mee te komen?’ vraagt Joerie.

Tot zijn verbazing hebben geen van beiden zin.

‘Oké! Dan ga ik wel alleen. Wat was dat trouwens met die vreemde snoeshaan in de kerk?’ vraagt Joerie.

‘Een vreemde snoeshaan, dat mag je wel zeggen,’ antwoordt Jochen.

‘Ik vraag me af wat die kerel hier in de kerk kwam doen,’ zegt Joerie. ‘Ik vind zijn bezoek héél verdacht. Ik vind dat we die bendeleden goed in de gaten moeten houden. Misschien zijn het wel criminelen.’

‘Overdrijf je nu niet een beetje?’ vraagt Iezabel.

‘Hey, ik moet naar huis. Papa wil nog bij nonkel Marc op bezoek,’ zegt Jochen plots. ‘Tot morgen op school!’

‘Tot morgen!’

‘Tot morgen!’